

ἔχει χρεῖαν ἡ Κίνα. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἐλπίδα της.

Η ΘΥΓΑΤΗΡ.

Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἄλλοι θεράποντες τῆς ἀγάπης πολὺ πλεον περιβλεπτοὶ παρὰ μίαν καλὴν θυγατέρα, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς πλὴν αὐτῆς ὑπάρχει, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κατοικεῖ τρυφερώτερον καὶ γλυκύτερον πνεῦμα, καὶ

κόσμημα τῶν ἐν ὧρᾳ φιλοξενίας οἰκείων καὶ φίλων, ἡ ἰσχὺς εἰς τὰς ἀσθενείας τῶν καὶ ἡλικία δλων ἐκείνων τῶν ἀναριθμητῶν καὶ ἀνώνυμων πραξέων τῆς, καὶ ὁποῖαι εἶναι τόσον εὐχάριστοι εἰς τοὺς γονεῖς, ὅσον εἶναι φυσικαὶ, ἀπρομελέτητοι καὶ ἐκφράστικα τεκμήρια τῆς ἀγάπης τῆς.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ (ΜΥΘΟΣ).

Δικαστὴς τις φιλάργυρος, ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ τὰ δῶρα καθήμενος εἰς τὴν οἰκίαν του

• Ο Περσεύς κρατῶν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης.

πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἐνθερμὸς εὐγνωμοσύνη τῆς καρδίας τόσον προθύμως ἀνταποκρίνεται.

Ἡ καλὴ θυγατὴρ εἶναι τὸ μόνιμον καὶ γλυκὺ φῶς τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ χάρις καὶ γλυκύτης αὐτῆς εὐρίσκουσι τὴν θέσιν των εἰς τὴν εὐάρεστον ἐπιρροήν, τὴν ὁποῖαν αὐτὴ ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός, οἵτινες οὐδέμιαν σχεδὸν γνωρίζουσι φροντίδα, τὴν ὁποῖαν ἡ φωνὴ τῆς δὲν κάμνει νὰ λησμονώσιν, ἡ βάρος, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δύναται τὸ μειδιάμα τῆς νὰ ἐλαφρύνῃ, ἡ καλὴ θυγατὴρ εἶναι τὸ

ἐλογάριαζε πόσα χρήματα ἐμελλε νὰ συναῇ ἀπὸ τὰς ἀδίκους κρίσεις του. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡσύχως ἐμελέτα τὰ σχέδιά του, μία γυνὴ πτώχῃ μὲν, ἀλλὰ πολὺ σεμνὴ ὑπῆγε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του. ἡ θύρα μετ' ὀλίγον ἠνοιχθῇ καὶ ἡ γυνὴ ἐπαρουσιάσθη ἐμπροσθεν τοῦ δικαστοῦ. «Τί ζητεῖς καλὴ μου;» τὴν ἠρώτησεν ἐκεῖνος καὶ ὑποπεύσας ἀπὸ τὸ σχῆμά της πρὶν τοῦ ἀποκριθῆ, εἶπεν ὁ ἴδιος, «Ἄ! φιλοξενίαν ζητεῖς;» δὲν ἔχω τόπον εἰς τὴν οἰκίαν μου, οὔτε καιρὸν διὰ τοῦτο.» — «Ὅχι, δικασά

μου,» εἶπεν ἡ γυνή, «δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐνό-
χλῃσω εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ
μοι ἐπιτρέψῃς νὰ διαμείνω ὀλίγας ἑσπέρας εἰς
τὴν αἵθουσαν τοῦ δικαστηρίου, ἡ ὁποία εἶναι
κενὴ, καὶ . . .» Ἐδῶ δὲ δικαστὴς διέκοψε τὴν δι-
λίαν τῆς καὶ τὴν ἠρώτησε· «πῶς ὀνομάζεσαι
καλὴ μου;» «Ὀνομάζομαι ἀπεκρίθη ἡ γυνή,
Ἀλήθεια.» «Φύγε,» τῆς λέγει τότε ὠργισμέ-
νος, «νὰ μὴ φωνάξω τὸ ψεῦδος καὶ κακὴν κα-
κῶς σὲ ἐκβάλω ἀπ' ἐδῶ.» «Ἄ! χωρὶς αἰτίας
μὲ διώκεις;» εἶπεν ἡ Ἀλήθεια, «ἀλλὰ μάθε,
ὅτι θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική μου σειρὰ· διότι
ἐγώ,» εἶπε μὲ τόνον, «εἶμαι θυγάτηρ τοῦ
Χρόνου καὶ ἐπιτυγχάνω τὰ πάντα παρὰ τοῦ
γέροντος πατρός μου, ὅστις ἀργεῖ μὲν, ἀλλὰ
ποτὲ δὲν μοι ἀρνείται νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς
τὸν κόσμον ἐπισημοτέραν τοῦ ψεύδους.»

Η ΑΛΑΖΟΝΙΑ.

«Τί εἶναι, πάτερ μου,» ἠρώτησε μίαν φορὰν
παιδίον τὸν πατέρα του, «ἡ ἀλαζονία; διότι
πολλάκις ἤκουσα τὴν λέξιν καὶ δὲν ἐνόησα.» —
«Ἀλαζονία, παιδί μου,» εἶπεν ὁ πατήρ, «εἶναι
τὸ κάκιστον ἐλάττωμα τῶν ἀνθρώπων.» —
«Χειρότερον ἀπὸ τὴν κλοπὴν καὶ ἀπὸ τὸ ψεῦ-
δος; δὲν πιστεύω,» εἶπε τὸ παιδίον. — «Πολὺ
χειρότερον,» ἀπεκρίθη μὲ σοβαρότητα ὁ πατήρ·
«διότι ὅστις κλέπτει, ἢ ψεύδεται βλάπτει συ-
νήθως μόνον τοὺς ἄλλους, τὸν ἐαυτὸν τοῦ δὲ
συχάνκι φαίνεται, ὅτι τὸν ὠρελεῖ, ἐνῶ δὲ ἀλα-
ζὼν ἄνθρωπος καὶ τοὺς ἄλλους βλάπτει καὶ αὐ-
τὸς γίνεται γελοῖος, χάνει τὴν ὑπόληψίν του
καὶ πολλάκις καταστρέφει καὶ τὴν ζωὴν του.»
«Τώρα πολὺ περιεγότερος γίνομαι,» εἶπε τὸ παι-
δίον, «νὰ μάθω, τί εἶναι ἀλαζονία.» — «Ὁ ἄ-
δελφός σου Ἰούστος,» ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, «δὲν
ἐσπούδασε τὴν ναυτικὴν τέχνην, καὶ ὅμως ἐ-
πιθυμεῖ νὰ λάβῃ θέσιν κυβερνήτου φανταζόμε-
νος, ὅτι εἶναι ἱκανὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, προσ-
παθὼν δὲ νὰ καταπείσῃ εἰς τὴν ιδέαν του ἕνα
ἰδιοκτῆτην πλοίων, ἐὰν δὲν κατορθώσῃ τὸν σκο-
πὸν του, θὰ δοκιμάσῃ πολλὴν θλίψιν, ἐὰν δὲ
τὸν καταπείσῃ καὶ λάβῃ τὴν θέσιν κυβερνήτου,
εἰς καιρὸν τρικυμίας καὶ τοὺς ἐπιβάτας θέλει
πνίξῃ, καὶ τὸν ἰδιοκτῆτην, θέλει ζημιώσῃ, καὶ
τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἀδίκως θέλει καταστρέφῃ·
παρόμοια συμβαίνουν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἔργα, εἰς
τὰ ὁποία οἱ ἀλαζόνες γίνονται ἀρχηγοί.» —
«Ἐννοῶ τώρα, πάτερ μου, ὅτι τῷ ὄντι ἡ ἀλα-
ζονία εἶναι τὸ χειρότερον ἐλάττωμα διότι

κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ νομίζῃ, ὅτι γνωρίζει
καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει. — «Προσπά-
θησε λοιπὸν, σὺ,» εἶπεν ὁ πατήρ, «νὰ γίνῃς
ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον θὰ καμ-
νῇς καὶ ποτὲ μὴ θελήσῃς νὰ φαίνεσαι ἄξιος,
εἰς ὅ,τι δὲν θὰ εἶσαι.»

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΠΡΟΣΦΕΡΩΝ ΤΟΝ ΙΣΑΑΚ.

Αὕτη ἡ εἰκὼν παριστᾷ συμβάν τι, τὴν ἀφή-
γησιν τοῦ ὁποίου θὰ εὑρητε εἰς τὴν Ἀγίαν Γρα-
φήν. (Γεν. ΚΒ'. 1—14) ὡς ἐξῆς. «Μετὰ δὲ τὰ
πράγματα ταῦτα — δηλ. ὅταν ὁ Ἰσαὰκ ἦτο ὡς
εἰκοσι πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν — ὁ Θεὸς ἐδοκίμα-
σε τὸν Ἀβραάμ· ὁ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. Καὶ εἶπε,
Δάθε τώρα τὸν υἱόν σου τὸν μονογενῆ, τὸν ὁ-
ποῖον ἠγάπησας, τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ὑπάγε εἰς
τὸν τόπον Μοριά, καὶ πρόσφερε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς
δλοκαύτωμα, ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὀρέων, τὸ ὁποῖον
θέλω σοὶ εἶπει. Σηκωθείς δὲ ὁ Ἀβραάμ ἐνώ-
ρις τὸ πρωῒ, ἐσταμάρωσε τὴν ὄνον αὐτοῦ, καὶ
ἔλαβε μετ' ἑαυτοῦ δύο ἐκ τῶν δούλων αὐτοῦ,
καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ σχίσας ξύλα
διὰ τὴν δλοκαύτωσιν, ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν
εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ
Θεός. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ὑψώσας ὁ Ἀβρα-
ὰμ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἶδε τὸν τόπον μα-
κρόθεν. Καὶ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ πρὸς τοὺς δούλους
αὐτοῦ, σεῖς καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου·
ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον θέλομεν ὑπάγει ἕως
ἐκεῖ· καὶ ἀφοῦ προσκυνήσωμεν, θέλομεν ἐπι-
στρέφει πρὸς ἐσᾶς. Καὶ λαβὼν ὁ Ἀβραάμ τὰ
ξύλα τῆς δλοκαύσεως, ἐπέθεσεν ἐπὶ τὸν Ἰ-
σαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν χεῖ-
ρα αὐτοῦ τὸ πῦρ, καὶ τὴν μάχαιραν καὶ ὑπῆ-
γον οἱ δύο ὁμοῦ. Τότε ἐλάλησεν ὁ Ἰσαὰκ πρὸς
Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ εἶπε, Πάτερ
μου. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ, τέκνον μου. Καὶ
εἶπεν ὁ Ἰσαὰκ· Ἰδοὺ τὸ πῦρ καὶ τὰ ξύλα, ἀλλὰ
ποῦ τὸ πρόβατον διὰ τὴν δλοκαύτωσιν; Καὶ
εἶπεν ὁ Ἀβραάμ· ὁ Θεός, τέκνον μου, θέλει
προβλέψῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ πρόβατον διὰ τὴν
δλοκαύτωσιν. Καὶ ἐπορεύοντο οἱ δύο ὁμοῦ. Ἀ-
φοῦ δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶπε
πρὸς αὐτὸν ὁ Θεός ὡκοδόμησεν ἐκεῖ ὁ Ἀβραάμ
τὸ θυσιαστήριον, καὶ διέθεσε τὰ ξύλα, καὶ
δέσας τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἔβηλεν αὐ-
τὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἐπάνω τῶν ξύλων,
καὶ ἐκτείνας ὁ Ἀβραάμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἔ-
λαβε τὴν μάχαιραν διὰ νὰ σφάξῃ τὸν υἱόν